

Вишивання
для Валентини
Шуняєвої
– справжня
віддушина.

■ СВІТ ЗАХОПЛЕНЬ

Кожна вишивка – часточка самої майстрині

У помешканні родини рівнян Шуняєвих практично всі стіни завішані оригінальними вишитими картинами. Глава сім'ї, Віталій Миколайович, навіть з ліку збився, скільки робіт дружини прикрашають їхню трикімнатну квартиру. «Десь до сотні буде», – прикидає. Висять вони, вишиті руками Валентини Михайлівни пейзажі, натюрморти, портрети, в залі, дитячій, спальній, кухні та коридорі. А на найпочеснішому місці – ікони.

– Та це, мабуть, лише половина з вишитих дружиною картин, – каже Віталій Шуняєв. – Бо скільки роздарувала, уже й не перерахуєш.

– Ставити захоплення на комерційні рейки не хочу, хоч мені пропонували продати деякі свої роботи за чималі гроші, – зізнається Валентина Михайлівна. – Адже кожна робота – це часточка мене, моєї душі і серця, тому цим я не торгую.

Зате майстриня залюбки дарує свої роботи рідним, близьким, друзям, знайомим. Чимало її кар-

тин висять у домах сина і дочки, родичів (навіть у далекій Абхазії). Кілька вишитих образів, в тому числі «Спасителя», передала у храм Всіх Волинських святих та інші церкви краю.

Нині у творчому доробку Валентини Михайлівни близько двох сотень вишивок. Її роботи, як твердить, символізують пройдений нею життєвий шлях, усі її удачі, невдачі, переживання, радість перемог і гіркоту поразок. Технологія вишивання проста. Є ескіз без трафарету, на чистому полотні вишиваєш за ним, вира-

хувавши кількість хрестиків і підібравши кольорові нитки.

– Буває, – розповідає Валентина Михайлівна, – як у душі та на серці неспокій, сиджу над роботами годинами. Навіть усю ніч можу. А перед тим як вишивати на релігійну тему – обов'язково прошу благословення в отця Михайла Жаровського, настоятеля храму Всіх Волинських святих. У нього я і освячую свої роботи.

Раніше, зі слів отця Михайла, ікони малювали і вишивали зазвичай черниці або люди, які спеціально навчалися цього ре-

динку просто гарну картинку, то сміливо можете вишивати, коли і як вам заманеться. Однак якщо вишивальниця збирається відшити ікону, яка буде приносити в будинок спокій і умиротворення, то вона бере набір з цією іконою і йде до церкви, щоб отримати благословення у батюшки.

При цьому отець Михайло наголошує, що, коли вишивальниця сідає за роботу, розпочинати її слід із молитви. А коли вишивка готова, її необхідно віднести до церкви і освятити. Відтак у вас вдома справжня – освячена ікона.

Василь БУСЬКО

Глава сім'ї з гордістю демонструє стіну, завішану вишивками дружини.